

عنوان مقاله:

فرایند همزیستی تا هم گرایی فکری فرهنگی علویان مهاجر با جامعه ایرانی در منطقه جبال

محل انتشار:

مطالعات تاریخی جهان اسلام، دوره 7، شماره 13 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

رجبعلی علیزاده - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد قائم شهر

علی بیات - دانشیار دانشگاه تهران

مصطفی مجد - استادیار دانشگاه آزاد بندر عباس

خلاصه مقاله:

چگونگی همزیستی بین ایرانیان و علویان مهاجر در قرون نخستین اسلامی، پرسش پیش روی این جستار تاریخی است که به شیوه توصیفی تحلیلی انجام گرفته است. در پی ظلم خلفای اموی و عباسی، علویان از جزیره العرب و عراق به ایران مهاجرت کردند. از آنجا که علویان به خاندان نبوت و امامت منسوب بودند، با توجه به مواضع سیاسی و خصایص فردی و اجتماعی، مورد اقبال بومیان قرار گرفتند و چگونگی استقبال ایرانیان از آن‌ها همواره مورد توجه مورخان قرار گرفته است. گزارش های منابع تاریخی، موید آن است که بومیان در شهرهایی چون: قم، کاشان، آبه و ری، از این مهاجران در زمینه مالی و تامین امنیت جانی به گرمی استقبال کردند که نتیجه این تعامل، به همزیستی و وحدت اجتماعی تجلی یافت و باعث تغییرات قابل ملاحظه ای در نحوه زندگی بومیان و مهاجران گردید. این هم‌گرایی، عامل مهمی در بسط و گسترش تشیع در عرصه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی در تاریخ ایران به شمار می رود.

کلمات کلیدی:

مهاجران علوی، ایران، همزیستی، هم گرایی، تشیع، ایالت جبال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1392534>

